

דאמר פירש רב, הכא במאי עסקינן: כגון שהניחה כמות שהיא על פי פתח הארובה [העשויה כעין חלון לבית], ולא שינה בה כלום שתהא חשובה מעילה, ולפיכך רק אי דר בה ונהנה ממנה, אין, אכן מעילה היא זו, אבל אם לא דר ביה, לא מעל.

ולפיכך מפרשינן למשנתנו: **אלא לעולם כדרבא**, שפירש משנתנו על הא דתניא: נזכר בעל הבית ולא נזכר שליח, שמעל השליח. וחידוש הוא, הואיל ו"שליח עניא" שמעל בדבר שהוא קרוב לאונס, מאי קא עביד.

ודקא קשיא לך מה חידוש יש בדבר, והרי ודאי יש לו למעול, מידי דהוה אשאר מוציא מעות הקדש לחולין בשוגג — שמעל, ואף מעילת השליח אינה אונס אלא שוגג, ודין הוא שימעול השליח?!

לא תיקשי, כי אין הנדון דומה לראיה:

התם — כל מוציא מעות הקדש מפני שנתחלפו לו במעותיו שלו — משום הכי מעל, ואין אנו מחשיבים אותו לאונס, משום דמידע ידע דאיכא זוזי דהקדש [יודע היה שיש בידו מעות של הקדש], ולכן איבעי ליה לעיוני [היה לו לבדוק אם לא נטל בטעות מעות הקדש], ולפיכך אין הוא חשוב אונס אלא שוגג, ולכן הוא חייב על המעילה.

אבל **הכא**, בשליח שקיבל מעות מיד בעל הבית — מי ידע השליח שיש בידי בעל

הבית מעות הקדש ויש לחוש שמא נתחלפו אלו באלו? ואין זה אלא קרוב לאונס, והיה צריך להיות פטור, וחיובו במעילה הוא חידוש.

והיינו כהררין התלוין בשערה.

שנינו במשנה: שהן מקרא מועט והלכות מרובות:

תנא בברייתא: דיני טומאות נגעים ודיני אהלות בטומאת מת, מקרא מועט הם והלכות מרובות.

ותמהינן: וכי נגעים, מקרא מועט הוא? והרי נגעים — מקרא מרובה הוא!

אמר רב פפא, הכי קאמר:

נגעים, מקרא מרובה, והלכות מועטות.

ואילו אהלות, מקרא מועט והלכות מרובות.

ומאי נפקא מינה?

להורות לך: אי מסתפקא לך מילתא בנגעים, עיין בקראי. ואי מיסתפקא לך מילתא באהלות, עיין במתניתין.

שנינו במשנה: הדינין וכו' יש להן על מה שיסמוכו:

להקדש. כדכתיב: ואשר חטא מן הקדש ישלם. וביארו אחרונים הטעם שהוצרך רש"י להזכיר לענין פטור המקבל — משום שמעילה מוציאה לחולין את ההקדש — את חיובו של הנותן בתשלום.

כי רש"י סבירא ליה בטעם הדין שיצא ההקדש לחולין על ידי מעילה, שהוא משום שנתחייב המועל לתת את תמורתו להקדש, ולפיכך נעשו שלו ונתחללה קדושתם.